

ЖУРНАЛ ВИЗНАНО ПЕРЕМОЖЦЕМ КОНКУРСУ "СВІТОЧ ПРИДНІПРОВ'Я"

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ЩОМІСЯЧНИК

ВИХОДИТЬ З ЛИПНЯ 1991 р.

БОРИСТЕН

2025 рік

№ 06(403)

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ, ПУБЛІЦИСТИЧНИЙ
ТА НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИЙ ЩОМІСЯЧНИК

**Патріархи літературної
Дніпропетровщини!**

“У всіх народів мова – це засіб спілкування, у нас це – фактор відчуження. Не інтелектуальне надбання століть, не код порозуміння, не першоелемент літератури, а з важкої руки Імперії ще й досі для багатьох – це ознака націоналізму, сепаратизму, причина конфліктів і моральних травм. Людина розмовляє рідною мовою, а на неї озирються...”

“Нації вмирають не від інфаркту, спочатку в них відбирають мову”

Ліна Костенко

«Бористен (Борисфен)» – незалежний і недержавний український науково-популярний щомісячник, який висвітлює наукові, культурні, соціальні, історичні події. Видавцем і засновником часопису є Дніпровська міська громадська організація «Товариство шанувальників журналу „Бористен“», голова правління письменник і видавець Фідель Сухоніс.
Видавець: Дніпровська міська громадська організація «Товариство шанувальників журналу „Бористен“»

Серія КВ, реєстр. номер 16084-4556 ПР. Рік видання двадцять перший. Постановою президії ВАК України від 9 квітня 2008 року за № 1-05/4 журнал внесено до переліку наукових фахових видань України, у яких можуть публікуватись основні результати дисертаційних робіт з історії, філології, політичних наук, мистецтва та культурології.

Редакція не завжди поділяє думку авторів і не несе відповідальності за недостовірність опублікованих даних. Редакція не несе відповідальності перед авторами і/або третіми особами і організаціями за можливу шкоду, нанесену публікацією статті. Редакція має право скоротити матеріал без згоди автора. Редакція сплачує гонорари тільки за матеріали, які замовлені авторами.

Представництва редакції:

У США: Promethean's Retort P.O.Box 35
Lyndhurst, N.J. 07071-0035 USA

З релігійних справ у США та Канаді: Mr. V.
Babanskyj, 74 Oakrige, Watchung, N.J.
07069, USA;

У Ізраїлі: Svitlana Glaz, Arie Rubin, 18VI, Lod,
Israel

У Польщі: Juri Hawryluk, skr. poczt. 55, 17 –
100 Bielsk Podlaski, Polska

Адреса журналу «Бористен»: Адреса редакції
а/с № 791, 49008 м. Дніпро, Україна
Телефон: (050) 340 - 28 - 27
e-mail: fidelsukhonis@gmail.com

Електронні версії журналу borysten.com.ua

Долучайтесь до нас у соцмережі
[facebook.com/borysteninfo](https://www.facebook.com/borysteninfo)

Верстка\дизайн
журналу *“CatArt”*
Видавець
Видавничо-поліграфічний
центр
вул. Воскресенська, 11
49000 місто Дніпро
Україна

Папір офсетний.
Друк цифровий
Щомісячник,
наклад:
1500 примірників

ВЕЛЬМИДОСТОЙНІ ДОБРОЧИНЦІ!

В Україні лютує війна і навіть складно описати що ми нині переживаємо. Війна приносить за собою кров, розруху і біль від втрат.

Йде країною, залишаючи по собі страшні сліди, болісні і незворотні.

Ми відбудуємо дороги, будинки, театри, лікарні і пам'ятники.

Але ми не зможемо оживити тих, кого вбила ця війна. І в часи війни нам потрібно вшанувати загиблих, оплакати їх і зберегти у своєму серці. Бо наше горювання за втраченими - сила, що зцілює, прояв любові до них.

Тому наш низький уклін тим, хто допомагає сьогодні нашій Вітчизні встояти у цю важку

днину. Зокрема, Товариству української мови ім. Т. Шевченка у США (голова В. Боднарук), яке здійснило княжу пожертву для боротьби з поконвічним ворогом.

А також подяка пану Богдану Чуловському (Tucson, AZ.), який офірував гроші на «допомогу Українській армії». Родина добродійки Галини Степанівни Грушецької з Чикаго як завжди офірувала кошти для потреб нужденних стареньких в Україні. Ми щиро вдячні Вам за цікавість історичною Батьківщиною. Правдиво бажаємо Вам усіляких гараздів та гарного самопочуття!

Влас. інформ.

----- Зміст -----

- Стор.1 Адреси доброти
- Стор.2 У Дніпрі віншували переможців літературно-мистецького конкурсу «Подаруємо дітям казку»
- Стор.3 Про великий великий код України - Русі
- Стор.4 Патріархи нашої спілки
- Стор.5.«Слава Богу, що взяв грошима» - роздуми про втрату і вдячність
- Стор.6-7 Пиріжки від Надії Винничук
- Стор.8 Молода муза
- Стор.9 Колонка редактора
- Стор.10 Презентація сучасного детективу

- Стор.11 Доктор Гжегож Літепло з Ольштина та його стажування в Китаї - молодий лікар на світовій дорозі
- Стор.12-13 Саміти
- Стор.14 Співпраця січеських письменників та освітян у справі становлення національно-патріотичної свідомості молоді
- Стор.15 Ретро
- Стор.16-17 КРИЛАТІ КВИТИ МІННОГО ПОЛЯ
- Стор.18 Історія 20-річної курсантки школи БпЛА ТрО Дніпра
- Стор.19 Молитва за Дітей і Матерів України
- Стор.20-26 Наша Церква

Долучайтесь до нас у соцмережі facebook.com/borysteninfo

Ще більше цікавої та актуальної інформації на нашому сайті borysten.com.ua

«Актуально»

У Дніпрі вішували переможців літературно-мистецького конкурсу «Подаруємо дітям казку»

Відбулось нагородження переможців Шостого обласного літературно-мистецького творчого конкурсу «Подаруємо дітям казку», який організували Дніпропетровська обласна рада, ГО «ЖІНКИ плюс / WOMEN plus», у приміщенні Дніпропетровської обласної бібліотеки для дітей.

Метою конкурсу було не тільки виявити та підтримати творчі особистості, але й ознайомити мешканців нашого регіону з елементом нематеріальної культурної спадщини ЮНЕСКО – козацькими піснями Дніпропетровщини.

Більше про історію їх дослідження та відмінність від українських народних пісень розповіла голова ГО «ЖІНКИ плюс / WOMEN plus» – Лілія Гиренко.

У цьому році на конкурс надійшли роботи від авторів із Солонянської, Покровської, Павлоградської, Межової, Губинської, Підгороднянської, Лозуватської, Верхньодніпровської, Могилівської територіальних громад, міст Дніпра та Кривого Рогу.

Порадувало те, що не залишилась порожньою й номінація «Діти». Шість казок були написані юними авторами, а ще 5 – створені у віршованій формі.

Дніпропетровська обласна організація НСПУ – завжди поряд ініціаторами таких гарних проєктів. Як і в минулі роки, члени і членкині ДОО НСПУ здобули відзнаки у творчому змаганні. Не оминула творча удача і голову ДОО НСПУ Фіделя Сухоноса. Серед фіналістів також і його колежанки – Олеся Козлова (Омельченко) та Лариса Омельченко.

Фідель Сухоніс у вітальному слові наголосив: «Громадськість – рушій добробуту і позитивних перетворень у цивілізованому світі. Як гарно, що навіть під час війни, вона заявляє про себе у різних ділянках

нашого буття. Попри всеукраїнську біду, ми не маємо права не подбати про повноцінне дитинство маленьких українців. Письменники-січеславці завжди готові підтримати чудові громадські ініціативи, які спрямовані на патріотичне виховання молоді, поширення знань про історію рідного краю».

Переможці й фіналісти отримали дипломи й подарунки як від ГО «ЖІНКИ плюс / WOMEN plus» та Дніпропетровської обласної бібліотеки для дітей. Окремих учасників відзначили також Дніпропетровська обласна бібліотека для молоді та Дніпровська академія неперервної освіти.

За традицією, планується створення електронної книги «Подаруємо дітям казку», яку розмістять на сайтах Дніпропетровських обласних бібліотек – для дітей та для молоді.

Заключним акордом у цій просвітницькій темі став акапельний спів від носіїв цього елементу НКС – ансамблю «Криниця» з м. Підгородне. Виконані ними Козацькі пісні нікого не залишили байдужими.

Низький уклін нашим носіям та керівниці ансамблю Катерині Карапиш за збереження живої спадщини, любов до козацької пісні та передачу цього дорогоцінного спадку із покоління в покоління.

Пресслужба ДОО НСПУ

Про великий великий код України – Русі

Як не важко нині провадити громадську роботу, а нащ щомісячник і надалі продовжує працювати заради добра Україні. Так з ініціативи нашого видання у Дніпровських міських публічних бібліотеках відбулась презентація книги журналіста, краєзнавця й дослідника Сергія Піддубного – "Великий код України-Русі".

Головною ідеєю видання є історична правда, витіснена століттями нав'язаних міфів. Автор поринає у прадавні джерела, хроніки, перекази й артефакти, аби розшифрувати істинний "код" української цивілізації – її дух, силу, тяглість і ідентичність.

Позаяк у цих рядках нам не стільки випадає розповісти про цінну книжкову новинку, а як поділитися своїми думками про людей причетних до її появи. А це окрім зрозуміло автора видання, пані Світання Свириденко з США.. Власне ціла її родина і, очевидно, на жаль, вже покійний чоловік Боголюб Свириденко.

Ці жертівні українці фактично усе своє життя провели за межами отчого краю. Однак, не одне десятиріччя підтримували свій народ через океан. Ось і поява книги Сергій Піддубний у великій мірі стала можлива завдяки шляхетності пані Світання, котра попри свій поважний вік і надалі трудиться на українській духовній ниві.

Влас. інформ.

Патріархи нашої спілки

Не без душевного щему привітав 21-го червня з 87-літтям патріарха Дніпропетровської обласної організації Національної спілки письменників України Сергія Бурлакова. Час невблаганний, бо вже і я належу до ветеранів ДОО НСПУ. А ще такі яскраві спогади про тих, хто разом з Сергієм Романовичем був поколінням моїх наставників у літературі. Вже у засвітах Валентин Чемерис, Віктор Савченко, Олексій Завгородній, Володимир Сіренко, Олекса Вусик. Він коли б не останній з плеяди січеславців -шістдесятників. А це епоха, а це вже історія..

Потішив добрий гумор іменинника, а саме впевнено-артистичне декламування власних віршів. Поет - у будь-якому віці. Дякую заступнику голови ДОО НСПУ Володимиру Кільченському та літописці культури краю Валентині Орловій за участь у віншуванні.

Фідель Сухоніс,
голова правління ДОО НСПУ

“Новини”

«Слава Богу, що взяв грошима» – роздуми про втрату і вдячність

Редактор Фідель Сухонос, надіславши мені цієї ночі, 7 червня, опис російської атаки на місто Дніпро, використав цікаве прислів'я, яке стало основою для написання есе, який я додаю нижче.

«Слава Богу, що взяв грошима» – роздуми про втрату і вдячність

У багатьох культурах, особливо в єврейській та східноєвропейській традиції, існує особливий вислів: «Слава Богу, що взяв грошима». Ця фраза, хоч і проста на перший погляд, відображає глибоке розуміння долі, нещастя і здатності людини знаходити вдячність навіть у втраті. У своїй суті вона означає, що людина зазнала фінансових збитків — можливо, щось було вкрадено, втрачено гроші або виникли несподівані витрати — але вона вдячна за те, що втрата була лише матеріальною, а не фізичною чи емоційною. Іншими словами, краще втратити гроші, ніж здоров'я, життя чи близьких.

Це прислів'я говорить про більш широкую життєву істину: не всі втрати однакові. Втратити гаманець чи отримати рахунок за несподіваний ремонт може бути прикро, але якщо порівняти це з аваріями, хворобами чи трагедіями, стає очевидно, що деякі втрати — терпимі, а іноді навіть — переодягнені благословення. Коли хтось використовує цю фразу, він висловлює полегшення і прийняття. Людина усвідомлює, що все могло бути значно гірше.

Крім того, цей вислів відображає певне духовне ставлення до страждання. Замість того, щоб питати: «Чому саме я?», людина дякує за те, що нещастя було обмеженим. У певному сенсі ця фраза перетворює невдачу на вдачу. Вона нагадує, що життя — крихке, а гроші, хоч і важливі, — відновлювані.

У часи війни, стихійних лих або особистих криз люди часто повертаються до цього способу мислення. Сім'я, яка пережила пожежу в домі, може сказати: «Ми втратили все, але ми живі». Це той самий дух, що і в фразі «Слава Богу, що взяв грошима». Це допомагає людям пережити втрату і рухатися вперед, зосереджуючись на тому, що справді має значення — здоров'я, життя, родина і надія. Це прислів'я також вчить стійкості. Люди, які мислять у такий спосіб, рідше впадають у відчай. Вони знають, що поки вони живі

і здорові — усе можна відновити. В епоху, одержимої багатством і речами, ця проста фраза є потужним нагадуванням про наші справжні цінності.

Стефан Лашин (США)

Сьогоднішня ніч у Дніпрі була схожа на Армагеддон. З 11-00 вечора і аж до п'ятої ранку північні нелюди атакували місто. Ракети, дрони чергувалися протягом усього цього часу. Якісь описи того що переживає людська психіка марна справа.

На відстані декількох метрів від квартири моєї доні впав шахед. Як кажуть, іудеї дякувати Богу що взяв грошима. Лише ушкодження заасклоного балкону. А так навіть без подряпин. Виглядає що дрон збили і він сповна не детонував. А ще вибуховій хвилі завадило дві великі ялинки.

На світліні Дарина тримає уламок шахеда. Сусідська жінка вийшла з переляканою кицькою після вибуху. Тваринка дуже гостро реагує на бомбардування. Московщина має зникнути з карти світу!!!!

Фідель Сухоніс

Пиріжки від Надії Винничук

Війна обпалила нещастям життя кожного українця. Ось і шукаємо ми розради навіть у звичних та буденних речах. Так нещодавно для мене і моїх близьких відкриттям стали пиріжки від Надії Сергіївни Винничук з придніпровського села Волоське.

А історія ця мала такий початок. У моєму скромному садочку на замиській оселі побіля Волоського з року в рік щедро родить сinya алича. Милує око дерево і квітом, і врожаєм. Ось і нині гілля гнеться від кількості плодів.

Якось не полінувався, взявся за кошик та нарвав соковитих, з кисличкою, ягід. А потім з цим врожаєм до пані Надії -неперевершеної куховарки. Був певен, пиріжки з аличею у її виконанні стануть хітом кулінарії. І не помилився. Всі, кого пригостив талановитим витвором від Надії Сергіївни, були у захваті.

А давній приятель Олександр Михайлович Шевченко, дякуючи за гостинці навіть написав у одному з месенджерів :
-Скільки років Вашій приятельці Надії Сергіївни? Її талант

готувати такі смаколики потрібно зберегти, хоча б на папері.

Ідея видалася слушною. Майстриня спочатку почала жартувати:

-Ось дам рецепт і тоді всі будуть готувати такі ж самі пиріжки, як у мене...

Однак, не минуло і години, як талановита кулінарна майстриня надіслала через Інтернет свою рецептуру. Між іншим, «технологію» передала їй у спадок матір Надії Сергіївни. І наостанок про фото до цього допису. Пиріжки від майстрині кулінарії Винничук не лише смачні, а й гарні. А ще істина про те, що талановиті люди, як правило, здібні у багатьох ділянках рідко виявляється хибною. Надія Винничук співає у народному хорі «Ромашка» села Волоського (на світлині друга зліва). Цей колектив, яким керує неперевершений Олександр Махно, радує своїм талантом ось вже не одне десятиріччя наддніпрянців.

Фідель Сухоніс,
шеф – редактор щомісячника
«Бористен»

Рецепт пиріжків від Надії Винничук

1 склянка молока, 2 яйця, 25грамів вершкового масла, 1 столова ложка олії, пучка солі, 1 пакет ванілі, 0,5 пачки дріжджів. Підігріти молоко розтопити в ньому масло, додати 2 столові ложки цукру, сіль, яйця, олію, все це добре перемішати додати дріжджі, поставити опару. Потім додати борошна скільки візьме, щоб було м'яке тісто. Залишити щоб «підходил». Як добре підійде, виліпити пиріжки, випікати в духовці за температури 180 градусів.

Смачного!

«Молода муза»

Мені потрібна Україна,
Як серцю- кров, як небу- світ.
Бо тут земля моя єдина,
Де перший крик, і перший
цвіт.

Бо тут тримають небо вої,
У бурях днів - незламний дух.
Вогонь іде по ріднім полі,
Та не згасає волі рух.

Мені потрібна ця країна -
Не з карт, не з книжки, не з
новин,
А та, що в мові солов'їній,
Та у звитяжності щоденних
днин.

Бо як її не стане,
То хто підніме знову стяг?
Хто буде пісню колисати
У вільних, переможних снах?

Мені потрібна Україна-
Не просто назва, не межа.
Вона - любов моя єдина
Що зраду завжди зневажа!

Бегаль Анастасія
гр. ЕП-42-22

Дніпропетровська обласна організація НСПУ тильно відстежує молоді літературні таланти в регіоні. Разом з Володимиром Кільченським вінішували з успішним дебютом у творчому конкурсі "Чому мені потрібна Україна" випускницю дніпровського коледжу електрифікації Анастасію Бегаль. Творче змагання, під патронатом ДОО НСПУ, лише набирає обертів, але саме у день вручення дипломів про закінчення знаного освітнього закладу Дніпра, ми вирішили привітати талановиту молоду поетесу.

Фідель Сухоніс

Колонка редактора

Петрів батіг або цикорій ця квітка згадується у народних легендах, переказах та художній літературі, часто як символ кохання, туги або зіллення.

Євген Гуцало у своєму творі "Чечір-вечір" згадує Петрів батіг, описуючи, як хлопець намагається його зірвати і як пелюстки тануть у нього в руках, залишаючи синій димок.

Я на власні очі бачив як американці італійського походження у штаті Нью-Джерзі зривали цю рослину вздовж "гайвею". Цикорій надзвичайно популярний на Апенінському півострові.

В Україні Петрів батіг знаний у народній медицині. Але у гастрономії не набув широкого розповсюдження. Позаяк ми любимо і цінуємо з дитинства цю чудову квітку.

Фідель Сухоніс, шеф-редактор журналу "Бористен"

«Новини»

Презентація сучасного детективу

Мило пройшла презентація нової книги Олени Воротнікової «Марта: правила гардеробу» у стінах Дніпропетровської обласної бібліотеки для дітей. Це вже друге видання, у якому автор, шукаючи алгоритми української Агати Крісті, примушує читача перейматися пригодами аматора-інвестигейтора Марти Косач. Сама Олена Воротнікова вважає своє видання з розряду іронічного жіночого детективу.

Як і над попереднім виданням, працелюбну руку до поліграфічної новинки доклали наші колеги з Кам'янського Марія Дружко і Євгенія Яворська. Тут хочу підкреслити корпоративну відповідальність найбільш активних членів і членкинь Дніпропетровська обласна організація НСПУ. Йдеться про примноження когорти обласної письменницької організації гідними персоналіями. «Спешел сенкс» Марійці Дружко, яка не просто побачила у особі Олени Воротнікової здібну літераторку, а й потенціальну членкиню літературного цеху. Підпираючи настанову однієї з активісток нашої організації, саме у цей день вирішив передати свою рекомендацію Олені Воротніковій для вступу до ДОО НСПУ.

Фідель Сухоніс

Доктор Гжегож Літепло з Ольштина та його стажування в Китаї – молодий лікар на світовій дорозі

Фотографія походить з Вармінсько-Мазурського Центру Хвороб Легенів (WMCCP)

На фото: доктор Гжегож Літепло (праворуч), лікар з польського міста Ольштин, разом із професором Дієго Гонсалесом-Рівасом (ліворуч) – всесвітньо відомим торакальним хірургом, піонером малоінвазивної техніки uniportal VATS (операції на грудній клітці через один розріз).

Доктор Гжегож Літепло – багатообіцяючий молодий лікар з Ольштина, Польща, якого нещодавно медичне стажування в Китаї стало важливим кроком у його професійному розвитку. Він належить до нового покоління польських лікарів, які шукають міжнародного досвіду, щоб розширити свої знання, покращити навички та впроваджувати інновації у своїх рідних установах.

Доктор Літепло пройшов стажування в одному з найсучасніших медичних центрів Китаю, відомому передовими методами малоінвазивної хірургії. Під час перебування там він працював пліч-о-пліч із провідними торакальними хірургами світу, зокрема з професором Дієго Гонсалесом Рівасом – світовим авторитетом у галузі уніпортальної VATS (відеоасистованої торакоскопічної хірургії). Контакт із найсучаснішими технологіями та хірургічними методами дозволив доктору Літепло набутти практичного досвіду в процедурах, які в Польщі виконуються рідко.

Його участь у міжнародному навчанні демонструє його особисті амбіції, так і зростаючу роль Польщі у глобальному медичному обміні. Доктор Літепло довів, що молодий спеціаліст (забрати, не завершив спеціалізацію в медичному сенсі, повинно бути - лікар з відносно невеликого міста, такого як Ольштин, може досягти світового рівня, якщо його підтримують мотивація, талант і належне наставництво. Його навчання за кордоном – це не лише особистий успіх, а й можливість для польських пацієнтів скористатися найновішими світовими медичними досягненнями.

Важливо, що доктор Літепло висловив намір використати набуті в Китаї знання та навички для покращення торакальної хірургії в місцевій лікарні та поділитися досвідом із колегами. Цей дух співпраці та повернення вкладу у спільноту робить його не лише кваліфікованим практиком, а й відповідальним членом медичної професії.

У часи, коли медицина стрімко розвивається і стає все більш міжнародною, приклад доктора Літепло надихає. Він доводить, що досконалість не має кордонів, а відданість, відкритість і глобальна співпраця – ключі до побудови кращого майбутнього в охороні здоров'я.

Стефан Лашин

Саміти

На перший погляд, дві важливі глобальні зустрічі в червні, здається, забули про Україну. Президент України Володимир Зеленський був присутній як у Калгарі, так і в Гаазі. Президент Трамп був присутній на саміті G7, хоча й ненадовго, а саміт НАТО більшу частину часу навіть головував на прес-конференції.

Жодне з скликань не робило жодних нових чи драматичних заяв щодо України. Фактично, зустріч НАТО не підтвердила свою відданість майбутньому членству України. Але по суті це упуцнення є таким же актуальним, як і попередні декларації про членство з часів Бухареста у 2008 році. Це було сімнадцять років тому.

Зустріч G7 була затьмарена незнанням президента Трампа щодо членства Росії у G8 та його незрозумілою суб'єктивністю щодо Росії. Це сталося рано, тому його швидкий вихід був бажаним. Саміт НАТО був децю іншим.

Президент Трамп приїхав до Гааги, прагнучи бути в центрі уваги після бомбардувань ядерних об'єктів Ірану. І він був! Його наполягання на більшій фінансовій участі членів НАТО було почуте. Здавалося, що всі члени НАТО активізувалися, крім Іспанії, яка твердо стояла на реальних обставинах. З огляду на те, що двом третинам членів НАТО знадобилося багато часу, щоб досягти мети у 2% від ВВП на військові витрати, угода про досягнення 3,5% фактичних витрат та 1,5% на інфраструктуру до 2035 року здається недосяжною для багатьох членів. Тим не менш, хоча це може бути нереалістичною метою, це ціль.

Навіть без формальних декларацій це було добре для України. Так само, як і обіцянка президента Трампа постачати Україні шляхом продажу або допомоги більше ракет Patriot. Україна розуміє, що цю обіцянку Дональд Трамп дав на приватній зустрічі. Це навряд чи можна назвати зобов'язанням. Але це щось. Президент Зеленський та Європа навчилися поводитися хитро з нинішнім президентом Америки.

Ось висновок з двох самітів. Суть полягає в тому, що Європа активізується. Ми можемо додати до рівняння Японію та Канаду. Світова спільнота навіть у Південно-Східній Азії починає розуміти небезпеку, яку становить Росія, якщо не безпосередньо, то через своїх союзників.

Південна Корея розглядає Північну Корею як союзника Росії, підтриманого іншим авторитарним режимом – Китаєм, який може стати небезпечною для світу. Сусідні конфлікти завжди висвітлюються. Навіть Індія повинна бути обережною, оскільки її майбутнє має бути пов'язане із Заходом, а не з Росією, і, очевидно, її найбезпосереднішим ворогом є не обов'язково Пакистан, а Китай. Торгівля з Росією посилає неправильний сигнал.

Політика – це не гра, навіть якщо Трамп дуже часто описував її як дітей, які б'ються на вулицях. Цей опис абсолютно не тільки не застосовується, але й образливий для людей, які постраждали та стали свідками стількох смертей. Іран має намір знищити Ізраїль. Росія має намір знищити Україну. На щастя для Ізраїлю, він добре захищений і беззаперечно підтримується Сполученими Штатами. Ізраїль – це таємна ядерна держава, яка не підлягає жодному розслідуванню через свій великий вплив. Ізраїль захищає Америка навіть у питаннях воєнних злочинів, і Ізраїль винен у багатьох.

Україна не має такої розкоші невибіркової підтримки, і, чесно кажучи, Україна морально вище питання воєнних злочинів. Україна наполегливо шукає допомоги, тому що агресор більший і сильніший за військовою міццю, але не за духом. Майже кожен випадок агресії

України на російській території стосувався виключно військових або енергетичних цілей, але не цивільних осіб.

Війна в Україні, тим не менш, є руйнівною та виснажливою. Для українців це війна за існування країни та її народу. Мало хто у світовій спільноті, і ще менше в Америці, може це оцінити. Дуже мало людей в Україні не зазнали величезної трагедії та труднощів через війну. Більшість людей в Україні, з якими я зустрічався, сильно постраждали від російської агресії та долучилися до оборони. Діти ростуть в середовищі навчання чи ігор, перериваючи їх необхідністю шукати притулку.

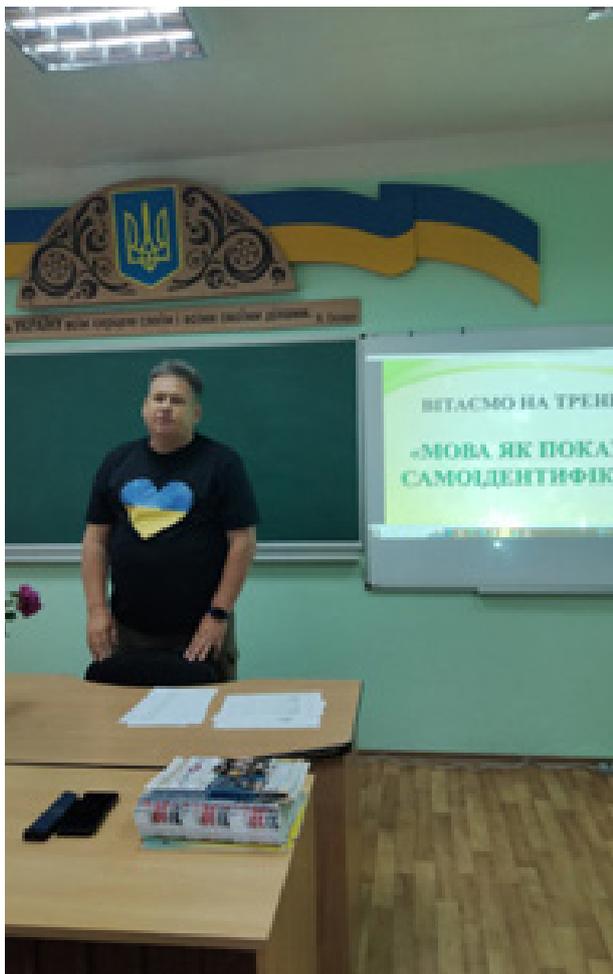
Я зустрічався з дітьми сучасної України. Я не психолог, щоб визначати, чи залишаться на них назавжди шрами війни. Але я знаю, що їхнє дитинство дуже відрізняється від мого. Просто ненормально постійно питати свою матір, чи будемо ми в безпеці.

Одним з, здавалося б, найбезпечніших куточків України є західне місто Львів. Я багато разів бував там під час війни. Чого я ніколи не забуду, так це похоронну процесію та батька, який ховав свою дружину та трьох маленьких дочок, убитих російською ракетою, у їхньому будинку. Не знаю, як він зараз, але на похороні він був як зомбі. За мого життя це була одна з найсумніших подій, які я коли-небудь бачив.

Це був Львів. Уявляєте, скільки дітей загинуло в Донецьку, Маріуполі, Луганську, Харкові, Херсоні, Запоріжжі, Дніпрі, Києві. На жаль, народу України не потрібно цього уявляти.

Аскольд Лозинський (США),
29 червня 2025 року

Співпраця січеславських письменників та освітян у справі становлення національно-патріотичної свідомості молоді

Фахівці кафедри соціально-гуманітарної освіти Дніпровської академії неперервної освіти провели очний тренінг для викладачів української мови і літератури закладів професійно-технічної освіти області «Мова як показник самоідентифікації».

До участі в заході був запрошений голова Дніпропетровської обласної організації НСПУ, шеф-редактор Всеукраїнського щомісячника «Бористен» Фідель Сухоніс. «Свою розповідь я побудував не на основі якихось академічних спеціальних фахових викладок, – зазначає пан

Фідель, – а на підставі багаторічного досвіду журналістської та літературної діяльності. Зокрема, стрижнем нашої дискусії стали мої враження від відвідин української діаспори США, Канади та Бразилії. Постарався навести приклади того, що мова справді безцінний скарб кожної нації, що наше слово справді кошовність, яку треба зберегти для прийдешніх поколінь».

За планом тренінгу, розглянули теми мовного питання в історичному аспекті (доктор філософії, завідувач кафедри соціально-гуманітарної освіти Іван Безена), чинної мовної норми та ролі літератури (української та зарубіжної) у становленні національно-патріотичної свідомості (доцент, членкиня НСПУ Олена Федіна), попередження професійного вигорання (старший викладач Тетяна Богатирьова).

Надзвичайно гарно відчувалась тепла атмосфера наочного спілкування. Вона полягала в тому, що викладачі, від яких так багато залежить для становлення української юні, сповна розуміють ті виклики, які сьогодні несе національний нігілізм, втрата коріння свого народ, а то й байдужість до усього рідного.

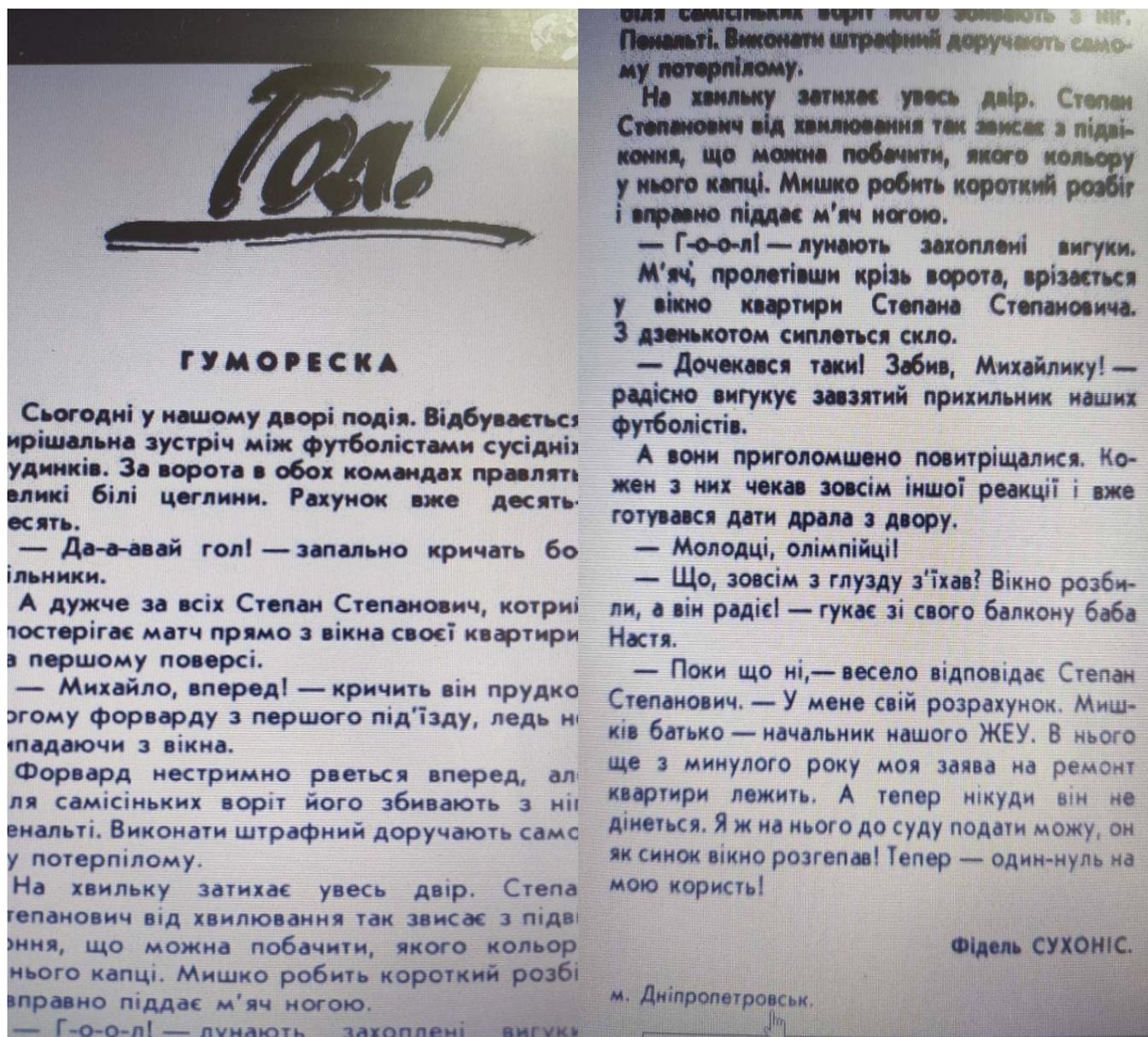
Хоча під час війни можливості для очних зустрічей досить обмежені, переконались в тому, що живе спілкування, обмін енергіями, усмішками, досвідом – незамінні.

Пресслужба ДОО НСПУ

“Ретро”

Сьогодні навіть мені вже призабулося, що свій шлях у велику літературу починав як гуморист. Тому щира подяка Олексію Деркачу, який надіслав скрін моєї гуморески, надрукованої у журналі "Перець" у далекому нині 1988 році. З огляду на ранг видання і вік автора, публікацію можна було вважати безсумнівним успіхом. Ось лише сюжет твору цілком "совєтський", за лекалами "соцреалізму". Нині я точно вже так не пишу...

Фідель Сухоніс

«Перець» — український сатирично-гумористичний ілюстрований журнал. Разом із московським «Крокодилом» (наклад у 1986 році 5 млн примірників) «Перець» (наклад у 1986 році 3,3 млн примірників) був одним із двох найпопулярніших гумористичних періодичних видань СРСР

КРИЛАТІ КВІТИ МІННОГО ПОЛЯ

У США завдяки Національній федерації державних поетичних товариств (National Federation of State Poetry Societies) Сполучених Штатів Америки побачила світ міжнародна поетична антологія «Sunflowers Rising»: Peace Poems Anthology: by Poets for Peace. – Printed in the United States of America by Buster Bodhi Press, LLC Ormond Beach, FL, 2025. – 210 p.» із передмовою («Крилаті квіти мінного поля») Ігоря Павлюка, серед 173 авторів якої українські поети: Олександр Вертіль, Михайло Жайворон, Ірина Зелененька, Юрій Лазірко, Олександр Мамай, Ігор Павлюк, Людмила Павлюк, Матвій Смірнов.

Соняшник, національний символ України, був обраний символом для цієї не менш яскравої та динамічної антології. Її 169 поетів повертають обличчя до Сонця, щоб створити єдину пісню, в нотах якої звучать заклинали, поминальні та молитовні мотиви, магія зі сліз, усмішок, іскор земних вогнищ та недосяжних зір.

Різноманітні за формою, ритмом, римою і без рими вірші про мир, що увійшли до збірки, є емоційно-енергетичними матрицями духовно-душевного світу людини. Ці Поети – віддалені один від одного простором, часом, релігією, ідеологією, матеріальним достатком, статтю, кольором шкіри, мовою – тим не менш, єдині у вічності і нескінченності.

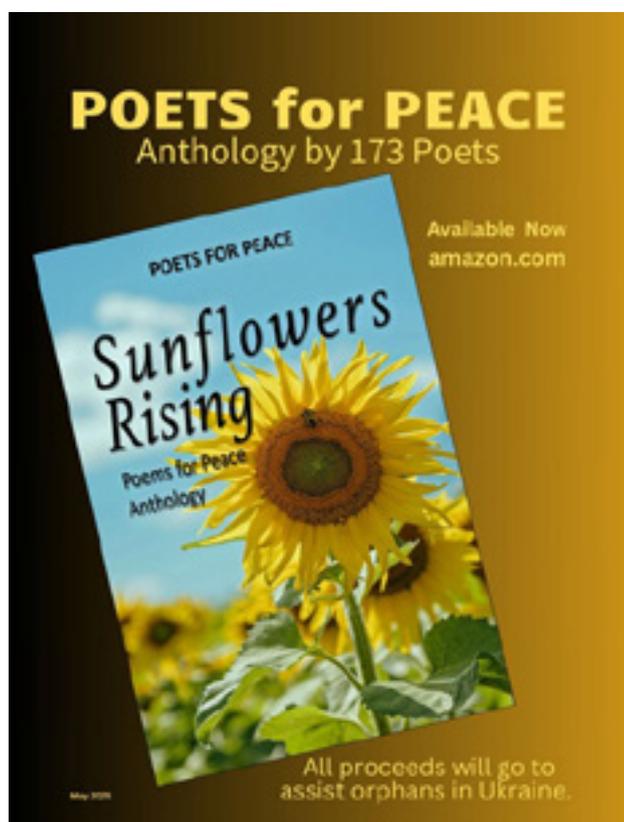
Вроджений Поет вловлює поезію в усьому. Ця візія, з її кольорами, звуками, запахами і дотиками, миттєво приносить у його твори акустичні сигнали, які передаються людям планети і космосу, а також у часі, майбутнім поколінням. Так ми поетизуємо світ.

Під час війни енергетично-вібраційна щільність ноосфери – інформаційно-музичного поля колективного людства – драматично

зростає, розкриваючи справжню сутність людей і народів. Емоційною історією цієї сутності є поезія, в її різноманітних формах і матричних проявах.

Саме тому тиха, але оптимальна миротворча вібрація нашого поетичного слова має шанс зупинити екзистенційний маятник смерті від розгойдування до точки неповернення. Такі слова можуть психотерапевтично врятувати людство від самознищення, спрямувавши його до динамічної рівноваги, до миру, а не до розпаду на атоми в безглузких війнах.

Вірші, написані під час війни і про війну, подібні до скрипок, які найкращі майстри виготовляють у мирний час з дерев, у які колись влучила блискавка, але які органічно прагнуть цвітіння, пташиних гнізд на гілках, плодів... щастя, яке можливе лише в мирний час. Війна – це антипоезія, вона стирає півтони. Саме тому справжні Поети є благословенними миротворцями, як стверджує ця міжнародна антологія від організації «Поети за мир». Ключові слова миру – дружба, співчуття та любов – звучать у віршах поетів з багатьох

В антології «Соняшники сходять» ключові міфотворчі, імпульсні слова, мовні блоки, метафори, образи, символи сягають артезіанських свердловин архетипних національних і загальнолюдських кодів, перетворюючись на хвилину мовчання за полеглими – за всіма, хто носить Бога в душі. Ця збірка поетичних текстів стає єдиним, цілісним поетичним мегатекстом, таким, який можна було б запустити на борту космічного корабля як послання від людства до майбутніх поколінь, до тих, хто одного дня може навчитися жити в мирі, або до інших цивілізацій.

Звичайно, одна справа – спостерігати за війною з відстані часу-і-простору, а інша – жити в її епіцентрі, як багато українських поетів, представлених у цій антології. Саме тому я, від імені

восьми поетів з України (включно зі мною), щиро дякую за можливість представити наші вірші на ваших щедрих умовах: безплатно і з доданими біографіями.

Поезія, виражена-складенами літерами (а не фарбами чи цеглинами), має виразні національні особливості і потребує перекладу. І чим тонший поет, тим важче його перекладати. Справжня мова душі не може бути передана словами – тільки Логосом, і найкраще перекладається мовчанням. І все ж добрі Поети перекладають добрих Поетів. І це добре. Сердечна подяка перекладачам (які також є Поетами) україномовних віршів, представлених у цій антології: Анастасії Волік, Віолеті Виштак, Костянтину Зотову, Вікторії Мамай та Матвію Смірнову.

Іглибока подяка поетам Національної федерації державних поетичних товариств (NFSPS), які зібрали значні кошти для Будинку Сироти в моєму рідному регіоні (Волинська область). За рахунок гонорарів та прибутків від цієї книги вони продовжать свою підтримку дітей-сиріт в Україні. Це найефективніша колективна Поезія всіх часів і народів, головним читачем якої є сам Бог, який, як відомо, прагне милосердя, а не жертвності.

Хочу, щоби ми скоріше розмінували поля соняшників, які, як голуб'ячі гнізда (символи миру), стануть сонячними батареями для наших душ, виробляючи поетичну гармонію, а отже – мир, любов і свободу на нашій планеті і у всьому всесвіті.

Хвилинка мовчання...

Ігор Павлюк, народний поет України, почесний канцлер NFSPS, професор кафедри української преси Львівського національного університету імені І. Франка

Я військова і не уявляю життя з тим, хто не захищає країну: історія 20-річної курсантки школи БПЛА ТрО Дніпра

Дарина — курсантка школи безпілотної авіації 128 окремої бригади територіальної оборони «Дике Поле» Сухопутних військ ЗСУ. Їй лише 20 років, і вже два з них вона віддала службі в лавах української армії, пише «Наше місто» з посиланням на пресслужбу бригади.

У військово Дарина пішла одразу після закінчення ліцею — рішення, яке стало їй особистою відповіддю на повномасштабну війну.

«У навчальному центрі думала, що буду з автоматом в руках вибивати ворога з нашої землі, а стала діловодом стройової частини», — каже дівчина.

У 19 років Дарину перевели до роти ударних безпілотної авіакомплексів батальйону «Арей». Саме цей підрозділ у 2023 році разом із бійцями 128 бригади ТрО брав участь у звільненні Нескучного, Макарівки та Старомайорського. Там Дарина вперше наблизилася до дронів, проте знову отримала посаду діловода. Та вона не здавалася: постійно просила побратимів навчити її керувати дроном і слідкувала за зарядженістю акумуляторів, аби не втратити жодного шансу потренуватися.

непоміченою. Дарина перевелася до 128 окремої бригади ТрО «Дике Поле» і вступила до бригадної школи БПЛА. Уже на другий день навчання вразила інструкторів вправною роботою на тренажерах.

«Зараз справжня війна дронів і з пультом від такого дрона в руках будь хто може стати ефективним воїном на полі бою», — ділиться захисниця.

Дарина вже встигла побувати на передових позиціях свого підрозділу та спробувала керувати дроном в реальних умовах. Утім, командування вирішило, що передусім їй необхідно здобути повноцінну підготовку, адже тактика застосування БПЛА постійно змінюється.

На цьому етапі вона уклала контракт щона три роки служби. У майбутньому мріє про власну родину, але додає: лише з людиною, яка також причетна до захисту України.

«Я військова і не уявляю чоловіка, який не військовий або не бере участь у захисті країни. Просто не розумію про що говорити з такою людиною», — підкреслює Дарина.

Поруч із Дариною вчать ті, хто на фронті з перших днів повномасштабної війни, і ті, кого мобілізували лише кілька місяців тому. Усі вони мають опанувати нові вміння — війна дронів вимагає іншого підходу.

«Спочатку ніхто нічого не вмів, але треба цього боятися — тут добре вчать», — каже Дарина і повертається до роботи з пультом.

Валерія Федоренко

Її завзятість не залишилась

Молитва за Дітей і Матерів України

Всесильний Боже, наш небесний Отче! Ми звертаємося до Тебе з молитвою за дітей і матерів України. Ти знаєш їхні страждання, їхні болі та їхні надії. Ти бачиш сльози матерів, які втратили своїх дітей, і дітей, які страждають від війни.

Господи, захисти наших дітей від усякого зла, від насильства, від хвороб і від голоду. Збережи їхнє життя і здоров'я, даруй їм сили та мудрість. Допоможи їм зростати в любові, вірі та надії.

Господи, благослови наших матерів, наповни їхні серця силою, терпінням та любов'ю. Дай їм мужності та віри, щоб вони могли піклуватися про своїх дітей у ці важкі часи. З'єднай їх у молитві та надії на краще майбутнє.

Боже, почуй нашу молитву і змилуйся над дітьми та матерями України. Поверни мир у нашу землю і даруй нам свою благодать.

Амінь.

Наша Церква

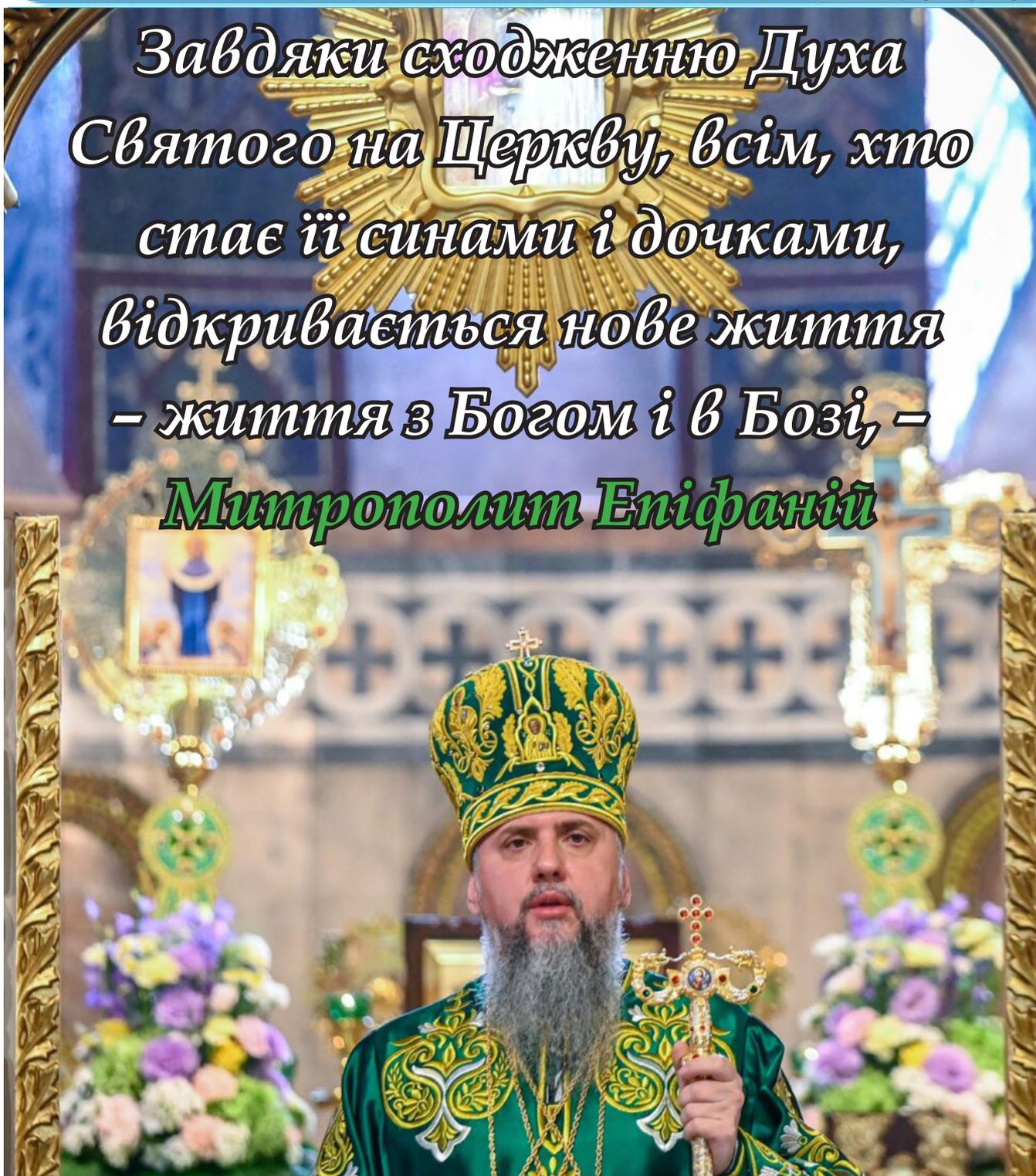

*Видання благословив Патріарх УПЦ КП Філарет.
Бюлетень відіграє важливу роль в регіоні та Україні по
наверненню населення до духовних витоків нації та
релігійності. Виходить з вересня 2002 року. З грудня
2018 року додаток називається «Наша Церква»*

Релігійний додаток часопису "Бористен"

№ 46 (2025)

**Завдяки сходженню Духа
Святого на Церкву, всім, хто
стає її синами і дочками,
відкривається нове життя
– життя з Богом і в Бозі, –
Митрополит Єпіфаній**

Сьогодні ми вишановуємо зішестя Духа Святого на учнів і апостолів Христових, які за повелінням Спасителя разом були зібрані в Єрусалимі та перебували в молитві, очікуючи, доки наповняться силою з висоти. Це сталося на п'ятидесятий день після Воскресіння Христового – тоді, коли за старозавітною традицією вишановували дарування Богом через пророка Мойсея на горі Синаї заповідей закону.

Як Воскресіння Христове мало прообраз у старозавітному святкуванню Пасхи, коли народ Ізраїля був врятований від рабства і знищення у Єгипті та виведений на волю, так і зішестя Духа Святого мало прообраз у спілкуванні Бога з пророком Мойсеєм на горі Синаї і поданні через нього заповідей. Обидві давні події були важливими та наповненими особливим духовним змістом, однак вони були лише прообразами того, що отримало своє довершення через Господа Ісуса Христа.

Бо завдяки втіленню Сина Божого і Його хресній жертві не один народ був врятований від тимчасового рабства, але все людство отримало звільнення від вічного рабства гріху та від смерті. А завдяки тому, що Господь Ісус Христос оновив і освятив у Собі людську природу та, вознісшись на небеса, таємничо ввів її у лоно Пресвятої Трійці – для тих, хто вірує в Сина Божого стало можливим прийняття Духа Святого.

Коли Бог на Синаї розмовляв із пророком Мойсеєм, то у відповідь на прохання побачити Його, Господь сказав, що людина не може Його побачити і залишитися живою. Тому навіть обраному пророку Бог явив славу Свою ніби віддалік, тобто лише частково, лише тією мірою, яка була можливою для Мойсея. Причиною такого стану був гріх, який діяв у людині та віддалив її від Творця. Відтак у старозавітний час всяка людина, навіть найбільш праведна, залишалася в полоні гріха, який не давав їй можливості мати повне спілкування і єднання з Творцем.

Господь Ісус Христос у Самому Собі долає цю відстань, цю прірву між Творцем і творінням, між Богом і людиною. Своєю хресною смертю він знищує

безумовну владу гріха над людством. Своім воскресінням він долає смерть, а через вознесіння робить природу людини здатною до богоспілкування не просто зовнішнього, через видіння і образи, але і внутрішнього – в самій природі.

Якщо з Мойсеєм Бог розмовляв, як сказано, лицем до Лиця, як хто розмовляє з другом своїм, то на учнів і апостолів Христових, тобто на першу новозавітну Церкву, зібрану разом, сходить Бог Дух Святий, Третя Особа Пресвятої Трійці, та наповнює їх і перебуває в них. Це сходження – не одномоментна подія, хоча і особливо важлива, як була подія спілкування Бога з Мойсеєм на Синаї, але подія, яка перемінює саму внутрішню сутність відносин між Богом і тими людьми, які увірували в Нього.

І до Христового воскресіння з мертвих Бог воскрешав померлих. Не лише Сам Син Божий воскрешав мерців, як, наприклад воскресив Він Лазаря, але воскрешали навіть і пророки. Однак всі ці чудесні події були поодинокими, і вони не могли відмінити саму владу смерті над людством. Лише Христове воскресіння звершило звільнення людей від рабства смерті.

Так само і до П'ятидесятниці, до зішестя Святого Духа на Церкву Христову, тобто на зібрання вірних учнів і апостолів Спасителя, Бог являв Себе обраним пророкам, спілкувався з ними, оголошував через них Свою волю і закон. Але лише завдяки зішестю Святого Духа стало можливим, щоби спілкування це між Богом і людьми стало не рядом виняткових подій для обраних, але стало життям для спільноти вірних назавжди.

Сьогодні ми вишановуємо день Святої Трійці тому, що завдяки сходженню Духа Святого одкровення Бога в світі було довершене. Через дію гріха в людях потьмарилося знання про істинного Бога, а біси підмінили це знання поклонінням собі, іменуючи себе багатьма богами. Тому доки обрана громада вірних не була достатньо приготовлена і утверджена в істині, важко було людям без спокуси прийняти знання, що Бог є у Трьох Особах, але це не три окремих боги, а Єдине Божество.

Звершивши все, необхідне для очищення людей від панування зла, Господь Ісус Христос приготував до прийняття одкровення Тройці спільноту тих, хто увірував в Нього і прийняв слово, яке Отець подав через Сина, щоби ця спільнота стала Його Церквою. Щоби вона стала не просто зібранням учнів, які слухають слова істини, але щоби це зібрання, ця Церква, таємничо, через сходження Духа Святого, стала новою реальністю, новим буттям людей, належних до неї. Коли Дух Святий зійшов на Церкву, то всі учні, які склали її, стали єдиним тілом – таємничим тілом Христа, в якому Він є Глава Церкви, а всі, хто увірував у Євангеліє та народився від води і Духа за заповіддю Спасителя – стали частинами цього тіла. І це сталося не лише для апостолів у день П'ятидесятниці, але це є реальністю і нині. Бо від Духа Святого в особі зібрання апостолів і учнів народилася Церква, яка відразу завдяки проповіді та поширенню віри стала зростати. До цієї Церкви і ми всі належимо, і вона буде аж до кінця віку, доки не довершиться все і Христос не прийде у славі, щоби оновити буття, остаточно засудивши зло.

Так завдяки довершенню одкровення Бога у світі як Тройці, завдяки сходженню Духа Святого на Церкву, всім, хто входить до неї, хто стає її синами і дочками, відкривається нове життя – життя з Богом і в Бозі. Те, чого не міг отримати навіть пророк і боговидець Мойсей на Синаї, стає можливим для кожної людини завдяки події, яку ми нині прославляємо – стає можливим не лише побачити Бога звіддалік, але наповнитися Духом Святим, щоби жити в Бозі.

Тож, дорогі брати і сестри, вітаю всіх із цим великим святом і бажаю, щоби кожен з нас мав не лише цю можливість богоспілкування, яку нам дає чудо П'ятидесятниці, але щоби ми повною мірою користалися цим даром. Щоби ми наповнювалися Духом Святим, Який від Отця ісходить, і Якого Христос, Син Божий, посилає тим, хто вірує в Нього. І наповнюючись та оновлюючись благодаттю Божою, яку отримуємо через дію Духа Святого, щоби ми мали через це спасіння та життя вічне. Амінь.

“Новини”

Митрополит Епіфаній освятив Меморіал на честь полеглих воїнів-розвідників

Блаженніший Митрополит Київський і всієї України Епіфаній 17 червня 2025 року разом з начальником Головного управління розвідки Міністерства оборони України генерал-лейтенантом Кирилом Будановим відкрив у столиці Меморіал на честь полеглих воїнів-розвідників.

Композиція увічнює пам'ять співробітників Головного управління розвідки, а також іноземних добровольців, які загинули в боротьбі за незалежність України.

Його Блаженство супроводжував очільник Капеланської служби ГУР протоієрей Костянтин Холодов. У заході взяли участь військовослужбовці воєнної розвідки України, а також рідні та близькі полеглих героїв.

Предстоятель автокефальної Православної Церкви України звершив освячення Меморіалу та помолився за спокій душ воїнів, які віддали свої життя захищаючи Україну від російської агресії.

«Щойно ми звершили освячення цього Меморіалу та виголосили вічну пам'ять новітнім героям, які віддали свої життя за всіх нас. Ми маємо завжди молитися за них і не зганьбити їхнього подвигу. Нехай Господь оселить їхні душі у Царстві небесному, а нам дає сили і надалі продовжувати боротьбу на захист Батьківщини та досягнення справедливого миру», – зокрема сказав Блаженніший владика.

Згодом Митрополит Епіфаній відвідав Координаційний штаб з питань поводження з військовополоненими, де поспілкувався з його співробітниками та висловив підтримку рідним військовополонених і зниклих безвісти українських захисників.

Блаженніший Митрополит Епіфаній відвідав центр *Superhumans* у Львові

23 червня 2025 року Блаженніший Митрополит Київський і всієї України Епіфаній здійснив візит до реабілітаційного центру *Superhumans* у Львові.

Його Блаженство підтримав мирних мешканців та українських військових, які втратили кінцівки внаслідок бойових дій, захищаючи Україну, та нині проходять курс фізичної та психологічної реабілітації.

Разом із Предстоятелем Православної Церкви України у центрі перебували митрополит Львівський Макарій, митрополит Львівський і Сокальський Димитрій, архієпископ Дрогобицький і Самбірський Яків, голова Львівської обласної військової адміністрації Максим Козицький, голова Львівської обласної ради Юрій Холод, а також керівництво та медичні фахівці *Superhumans*.

Митрополит Епіфаній поспілкувався з пораненими захисниками, подякував їм за мужність, жертвність і непохитну віру в перемогу України, а також висловив підтримку у процесі відновлення.

«Дякую вам і кожному захиснику нашої Батьківщини, адже ви є справжнім свідченням незламності українського духу», – зазначив Митрополит Епіфаній.

Під час візиту Предстоятелю детально розповіли про діяльність центру *Superhumans*, ознайомили з його унікальними можливостями у сфері реабілітації, протезування та психологічної підтримки. Його Блаженство висловив вдячність команді фахівців за віддану працю та допомогу тим, хто цього найбільше потребує.

Митрополит Епіфаній відзначив капелана з «Азовсталі», який провів три роки в російському полоні

Блаженніший Митрополит Київський і всієї України Епіфаній 26 червня 2025 року прийняв у своїй резиденції капітана III рангу, військового капелана диякона Василя Федоренка. Отець Василь є кліриком Донецької єпархії, він провів у російському полоні три роки і нещодавно був звільнений з ворожої неволі в результаті обміну.

службою України протоієрей Михайло Предко.

Отець Василь розповів Предстоятелю про обставини свого поранення та потрапляння в полон під час оборони «Азовсталі», а також про вкрай важкі умови, у яких перебувають полонені захисники України.

«Ставлення з боку росіян – цілковито неморальне. Ні про які християнські цінності, про які заявляє керівництво РПЦ, не може бути й мови. Насправді все зовсім навпаки: тортури, побиття, знущання та голод. Наглядачі в місцях нашого ув'язнення по суті нічим не відрізнялися від есесівців у нацистських концтаборах, як про це свідчить багато історичних джерел. Але попри всі випробування я завжди відчував Божу допомогу та Його покликання», – зазначив капелан – морський прикордонник.

Блаженніший владика подякував отцю Василю за мужність і самовіддане служіння та відзначив його Орденом Архістратиґа Михаїла.

«Ми дякуємо Господу за те, що Він зберіг і повернув Вас. Сьогодні хочемо відзначити Вас цією справді заслуженою нагородою, адже нам важко уявити все те, що Ви пережили заради Батьківщини та збереження Божого дару свободи. Також наші думки й щоденні молитви – з усіма нашими воїнами, які досі страждають у російському полоні. Нехай Всемилостивий Господь допоможе їхньому якнайшвидшому визволенню і подасть нам справедливий мир», – сказав Митрополит Епіфаній.

У зустрічі також взяли участь митрополит Донецький і Маріупольський Сергій та заступник голови Синодального управління військового духовенства з питань співпраці з Державною прикордонною

ФУНДАЦІЯ «ПРОМЕТЕЇВ ОТВІТ»

Головним пріоритетом Фундації з осідком у США є сприяння у збереженні української свідомості та ідентичності, культурної спадщини і традиції серед широкого громадського загалу, особливо серед студентів вищих навчальних закладів в Україні та за кордоном, надання фінансової і моральної допомоги науковцям, студентам, винахідникам, громадським активістам іншим чинникам, котрі формують громадянське суспільство та демократію в Україні. За чинним американським законодавством пожертви надіслані до Фундації «Прометеїв отвіт» не підлягають оподаткуванню.

Promethean's Retort, P.O. Box 35, Lyndhurst, NJ 07071-0035
USA . 4petrop@verizon.net, 201 460 1364